

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej po pierwsze, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i do jego wykonywania naruszyła w nieproporcjonalny sposób swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 43 WE. Artykuł 45 WE co prawda wyłącza ze stosowania rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości działalność, która bezpośrednio i wyraźnie związana jest z wykonywaniem władzy publicznej. Według Komisji zadania powierzone notariuszom przez prawo francuskie wykazują jednakże tak słaby związek z takim wykonywaniem władzy publicznej, że nie mogą być objęte zakresem tego przepisu i stanowić uzasadnienia dla podobnej przeszkody dla swobody przedsiębiorczości.

Po pierwsze bowiem zadania te nie dają notariuszom rzeczywistych środków przymusu i zadania oraz odpowiednie pozycje sędziego i notariusza są jej zdaniem odmienne.

Po drugie środki mniej restrykcyjne niż wymóg obywatelstwa mogłyby zostać wprowadzone przez krajowego ustawodawcę jak np. poddanie podmiotów, o których mowa surowym wymogom dostępu do zawodu, szczególnym obowiązkom zawodowym lub szczególnej kontroli.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-51/08)

(2008/C 128/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i nie transponując dyrektywy 89/48/EWG⁽¹⁾ w odniesieniu do zawodu notariusza, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy traktatu WE, w szczególności art. 43 WE i 45 WE oraz dyrektywy 89/48/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. 1989, L 19, str. 16);

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej po pierwsze, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i do jego wykonywania naruszyła w nieproporcjonalny sposób swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 43 WE. Artykuł 45 WE co prawda wyłącza ze stosowania rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości działalność, która bezpośrednio i wyraźnie związana jest z wykonywaniem władzy publicznej. Według Komisji zadania, którymi obciążani są notariusze przez prawo luksemburskie wykazują jednakże tak słaby związek z takim wykonywaniem władzy publicznej, że nie mogą być objęte zakresem tego przepisu i stanowić uzasadnienia dla podobnej przeszkody dla swobody przedsiębiorczości. Zadania te bowiem nie dają notariuszom środków przymusu i środki mniej restrykcyjne niż wymóg obywatelstwa mogłyby zostać wprowadzone przez krajowego ustawodawcę jak np. poddanie podmiotów, o których mowa surowym wymogom dostępu do zawodu, szczególnym obowiązkom zawodowym lub szczególnej kontroli.

W drugim zarzucie Komisja zarzuca ponadto stronie pozwanej uchybienie przez nią zobowiązaniom, które na niej ciąży przez brak transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w odniesieniu do zawodu notariusza. Jako że chodzi o zawód regulowany, dyrektywa ma jej zdaniem w pełni zastosowanie do tego zawodu i wymagany od notariuszy wysoki poziom kwalifikacji może z łatwością być gwarantowany przez test przydatności lub staż adaptacyjny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. 1989, L 19, str. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria) w dniu 15 lutego 2008 r. — Dachsberger & Söhne GmbH przeciwko Zollamt Salzburg, Erstattungsen

(Sprawa C-77/08)

(2008/C 128/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dachsberger & Söhne GmbH.

Strona pozwana: Zollamt Salzburg, Erstattungen.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. w brzmieniu ustanowionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r., zgodnie z którym dla obliczenia refundacji objętej wnioskiem w przypadku zróżnicowanej refundacji „zróżnicowaną część refundacji oblicza się na podstawie informacji dotyczących ilości, wagi i miejsca przeznaczenia zgodnie z art. 47”⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „informacje dotyczące ilości, wagi i miejsca przeznaczenia zgodnie z art. 47” odwołuje się do informacji w konkretnym wniosku na podstawie art. 47 ust. 1, a zatem wniosek o zróżnicowaną część refundacji jest składany dopiero w chwili złożenia wniosku w rozumieniu art. 47 ust. 1?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, powstaje pytanie, czy wspomnianą regulację należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, w którym składany jest wniosek o wypłatę na podstawie art. 47 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. już w „dokumencie stosowanym przy wywozie w celu skorzystania z refundacji wywozowej” (tutaj: zgłoszeniu wywozowym), obliczenie refundacji objętej wnioskiem w odniesieniu do zróżnicowanej części powinno zostać dokonane na podstawie informacji w zgłoszeniu wywozowym, a zatem wniosek o zróżnicowaną część refundacji jest składany także wraz ze zgłoszeniem wywozowym?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, powstaje pytanie, czy wspomnianą regulację należy interpretować w ten sposób, że obliczenie refundacji objętej wnioskiem w odniesieniu do zróżnicowanej części powinno zostać dokonane na podstawie dokumentów składanych zgodnie z art. 47 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r., a zatem wniosek o zróżnicowaną część refundacji jest składany dopiero w chwili przedłożenia „dokumentów do wypłaty” w rozumieniu art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r.?
- 4) Jeżeli na pytanie trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, powstaje pytanie, czy wspomnianą regulację należy interpretować w ten sposób, że dla złożenia wniosku o zróżnicowaną część refundacji wystarczające jest także przedłożenie takich dokumentów w rozumieniu art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r., które są niekompletne, z tym skutkiem prawnym, że również w odniesieniu do zróżnicowanej części należy zastosować sankcję z art. 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r.?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie T-242/06 Miguel Cabrera Sánchez przeciwko OHIM i Industrias Cárnicas Valle, S.A., wniesione w dniu 25 lutego 2008 r. przez Miguela Cabrere Sáncheza

(Sprawa C-81/08 P)

(2008/C 128/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Miguel Cabrera Sánchez (przedstawiciele: adwokaci J.A. Calderón Chavero i T. Villate Consonni)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Industrias Cárnicas Valle, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku trzeciej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie T-242/06 w celu stwierdzenia nieważności spornej decyzji, gdyż wnoszący odwołanie stoi na stanowisku, że znaki towarowe EL CHARCUTERO (wnoszącego odwołania) i EL CHARCUTERO ARTESANO (drugiej strony postępowania przed OHIM) w sposób oczywisty nie dają się pogodzić;
- rozstrzygnięcie o kosztach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uważa, przeciwnie do zaskarżonego wyroku, że wspólnotowy znak towarowy „El chacutero Artesano” winien zostać objęty zakazem, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego, w tym wypadku hiszpańskiego, znaku towarowego „El Charcutero” zgłoszony znak towarowy nie powinien być zarejestrowany, jeżeli z powodu identyczności lub podobieństwa z wcześniejszym znakiem towarowym i identyczność lub podobieństwo towarów oznaczonych tymi znakami towarowymi, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak jest chroniony, w tym wypadku Hiszpanii. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1993, L 11, str. 1).

⁽¹⁾ Dz.U. L 310, str. 57.